

РЕШЕНИЕ

№ 7070

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Владова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **8990** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

1

3

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с
чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция” Инспекция по труда”
[населено място] срещу Решение №103 от 10.08.2012 година, постановено по
н.а.х.д.№10668 по описа на СРС за 2010 година,93 състав, отменящо Наказателно
постановление № 22-220134/20.05.2010 година на Директор на Дирекция” Инспекция
по труда” [населено място], с което последният на основание чл.416,ал.5 от КТ за
нарушение на чл.414,ал.1 от КТ наложил на А. Г. Я. от [населено място]
административно наказание – Глоба в размер на 2500 лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на
обжалваното решение. Твърди се, че неправилно СРС е приел,че в акта и в
наказателното постановление не е посочена датата на извършване на нарушението,
което е осъществено, защото именно до дата 30.10.2009 година, управителят на
работодателя е имал задължение да изпълни дадените предписания. Иска се отмяна
на решението и постановяване на ново,с което наказателното постановление да бъде

потвърдено.

В съдебно заседание, касаторът- Дирекция "Инспекция по труда" @@@@ [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Т., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по касация- А. Г. Я., редовно и своевременно призована, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Костов, изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните.

СРС не е подложил на правилна преценка доказателствата по делото, което е рефлектирало и върху единствения извод, че е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила в посока непосочване датата на извършване на нарушението, което е съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на ответника по касация. От съдържанието на АУАН и от самото наказателно постановление се установява, че ответникът по касация е санкциониран за неизпълнение на дадени задължителни предписания, срокът на които е изтекъл на дата 30.10.2009 година. От този момент нататък- от 31.10.2009 година, е започнало да се осъществява нарушението, което е чрез бездействие- неизпълнение на дадени предписания и същото трае, докато бъде преустановено, респективно на това установено. В конкретния случай, крайният момент на установяване на нарушението е повторна проверка по спазване на трудовото законодателство на дата 21.12.2009 година, когато за пореден път е установено неизпълнение на дадените задължителни предписания. Съществено тук е, че при нарушенията, осъществени чрез бездействие, няма как да бъде посочена датата на извършване, защото от момента на изтичане на съответния срок, в който задълженият субект е следвало да предприеме съответното поведение, нарушението се осъществява непрекъснато и то докато не бъде преустановено, респективно на това установено. Изводът на СРС в тази насока изобщо не се споделя от настоящата съдебна инстанция, но решението е правилно само като краен резултат. Дадените задължителни предписания в посока изплащане на трудовите възнаграждения на работници и служители- както през 2009, така и през 2010 година, са дадени на работодателя, а не на неговия управител-ответник по касация в настоящото производство. От събраните доказателства е безспорно установено, че на дружеството, чийто управител е ответникът по касация са дадени задължителни предписания по спазване на трудовото законодателство и по делото не се спори, че тези предписания не са изпълнени от страна на работодателя- юридическо лице. За неизпълнението на предписанията, дадени на юридическото лице, може да носи отговорност само и единствено работодателят- в случая търговско дружество, а не неговият управител. За ангажиране на административно- наказателната отговорност на управителя би могло да се говори само и единствено, ако тези задължителни предписания са дадени на физическото лице- управител на дружеството- нещо, което

в случая не е налице. Вярно е, че санкционната норма на чл.414,ал.1 от КТ визира като административно- наказателно-отговорно длъжностно лице, но за да бъде ангажирана отговорността на Я. в качеството на управител на дружеството-работодател, то е следвало тези задължителни предписания да са адресирани до него, а не до работодателя по смисъла на параграф 1,т.1 от ДР на КТ. Видно от приложените доказателства,и най- вече дадените предписания,на управителя не са дадени задължителни предписания,които той не е изпълнил, а напротив- такива са дадени на работодателя- да изплати полагащите се възнаграждения на работниците. Наред с това, настоящата инстанция намира за уместно да отбележи и подчертае, че страни в трудовото правоотношение са работодателят, който според разпоредбата на параграф 1,т.1 от ДР на КТ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение и работник.В случая от представените писмени доказателства е видно, че ответникът по касация не е работодател по смисъла на цитираната разпоредба.Наред с това, Кодексът на труда борава със свое собствено понятие за длъжностно лице-параграф 1,т.5 от ДР на КТ, според която,"Длъжностно лице" е работник или служител, на когото е възложено да упражнява ръководство на трудовия процес в предприятието, в неговите поделения и низови звена, както и работник или служител,който изпълнява работа на специалист във функционалните и обслужващите звена на предприятието. Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл.93,т.1,б."б" от НК може да намери приложение само и единствено, ако в КТ нямаше легално определение на понятието длъжностно лице-хипотеза ,която в случая не е налице.Наред с това, безспорно е, че именно работодателят- юридическо лице е следвало да изплати трудовите възнаграждения с работниците и служителите, а не управителят на дружеството, който не е и не може да бъде работодател, при което административно- наказателната отговорност на ответника е неправилно ангажирана.Това предпоставя отмяна на наказателното постановление. Решението на СРС следва да бъде оставено в сила но само като краен резултат.

Волен от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №103 от 10.08.2012 година, постановено по н.а.х.д.№10668 по описа на СРС за 2010 година,93 състав.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.